

ὡς μυθιστοριογράφος εἶνε κατώτερος πάσης κρίσεως».

Ὁ Τουργένιεφ, ὅστις διετέλει εἰς ἀτομικὴν σχέσιν μετὰ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, διηγεῖται περὶ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐξῆς φαιδρότατον ἀνέκδοτον, ὅπερ ὁμῶς δὲν φαίνεται ἀκριβές : «Εἶνε ἄνθρωπος, πάσῃ ἐκ μεγαλομανίας. Τόσον στενοκέφαλος καὶ ἀμαθής εἶνε, ὥστε δυσκόλως παραδέχεται τινα ἐφάμιλλον πρὸς αὐτόν. Δὲν γνωρίζει οὐδεμίαν ξένην γλῶσσαν καὶ οὐδέποτε ἀνέγνω ξένον τινα ποιητήν. Κάποτε συνωμιλοῦμεν περὶ τῆς γερμανικῆς ποιήσεως. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ γίνεταί λόγος ἐνώπιόν του περὶ τοιοῦτου θέματος, ἀνέκραξεν : «Τὸ ὠραιότερον ἔργον τοῦ Γκαῖτε εἶνε ὁ «Βαλλενστάιν». — «Μὲ συγχωρεῖτε, διδάσκαλε, εἶπον, ὁ «Βαλλενστάιν» δὲν εἶνε τοῦ Γκαῖτε, ἀλλὰ τοῦ Σίλλερ». — «Τὸ ἴδιον μοῦ κάμνει. Δὲν ἀνέγνωσα οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλον, ἀλλὰ τοὺς γνωρίζω καλλίτερον καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τοὺς εἰξεύρουσιν ἐκ στήθους ! ».

Ὅσον ὀλίγον ἐξετίμα ὁ Τουργένιεφ τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ καὶ ὡς μυθιστοριογράφον καὶ ὡς ἄνθρωπον, τοσοῦτον ἐξεθείαζε τὴν Γεωργίαν Σάνδ καὶ τὸν Φλωμπέρ. Ὁ τελευταῖος ἰδίως ἦτο τὸ ἰδανικόν του. Ἐθεώρει αὐτόν ὡς ἕνα τῶν μεγαλύτερων συγγραφέων τοῦ κόσμου.

Πρὸς τὸν Ζολᾶ ὁ Τουργένιεφ χαρίζεται ἀρκούντως, ἀλλὰ ἀμείλικτος εἶνε πρὸς τὸν Γογκοῦρ. «Ὁ συγγραφεὺς» ἀνέκραξε ποτε ὁμιλῶν περὶ Γογκοῦρ, «δὲν ἐννοεῖ διόλου περὶ τίνος γράφει. Εἶνε ψευδής καὶ ἐξεζητημένος ἀπὸ τῶν πρώτων σελίδων.» Περὶ ἐνὸς τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Γογκοῦρ, τῆς Faustin, λαλῶν ὁ Τουργένιεφ, ἔλεγεν : «Ὁ Γογκοῦρ ἠθέλησε νὰ περιγράψῃ τὰς πρώτας στιγμὰς τοῦ βίου μεγάλης καλλιτέχνης, ὡς τῆς Ραχὴλ, τῆς Βιαρδῶ, τῆς Σάρας Βερνάρ, καὶ τὰ μετὰ τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν αἰσθήματα. Τραγέλαφος ἀκατάληπτος. !.. Ἀνέγνωσα τὸ μυθιστόρημα μετὰ τῆς κυρίας Βιαρδῶ, ἥτις τὸ ἠνόησεν. Ἰσχυρίζετο δὲ ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους πᾶν ὅ,τι ὁ συγγραφεὺς ἔγραψεν ἦτο ψευδές. Δὲν αἰσθάνεται ταῦτα ἡ μεγάλη καλλιτέχνης καὶ ἐξ ὅσων αἰσθάνεται οὐδὲν γνωρίζει ὁ Γογκοῦρ.»

Οὔτε ὁ Βαλζάκ αὐτὸς δὲν εὐρίσκει χάριν παρὰ τῷ Τουργένιεφ. «Ὁ Βαλζάκ, λέγει, εἶνε ἐθνογράφος, δὲν εἶνε καλλιτέχνης.» Ἐν τῷ νέφ λογογράφῳ Guy de Maupassant ἀνευρίσκει τάλαντον δροσερόν, διαυγές, ὑγιές. «Τοῦλάχιστον αὐτὸς δὲν βλέπει μαύρην τὴν ζωήν. Αἱ θεωρίαι του ἀκριβῶς εἶνε ἀντίθετοι πρὸς τὰς τῶν ὀπαδῶν τῆς φυσιολογικῆς σχολῆς.»

Ἄλλὰ σκληρότατος ἰδίᾳ δεικνύται πρὸς τὸν Ἀλφόνσον Δωδέ ὁ Τουργένιεφ, καίτοι δι' ἰδιαιτέρας φιλίας συνεδέετο μετ' αὐτοῦ. Ὁ «Δωδέ,

ἀνακράζει, «ὅποια μηδαμινότης ! Δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ μιμῆται τὸν Δίκηνς. Καὶ τί ἄνθρωπος ! .. Ὅποιος χαρακτήρ ! Ἐπιτηδειότατος καὶ πρακτικώτατος μεσημβρινός, ψευδέναρτος ὅστις γνωρίζει πολὺ καλὰ τὸ συμφέρον του. Οἱ φίλοι του κατακρίνουσι τὰ ἔργα του καὶ μοῦ τὸν ἐστόλισαν ὄχι καὶ καλλίτερα ». Εἰς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ Δωδέ μετὰ πικρίας : «Τίνας φίλους μοῦ ἐννοεῖ ὁ Τουργένιεφ καὶ πῶς ἦσαν φίλοι μου, ἀφ' οὗ μὲ ἐγνώριζον τόσον καλὰ ; Αὐτὸν τὸν ἀγαθὸν Σλάβον ποῖος τὸν ἐξηνάγκαζεν εἰς τοὺς πρὸς ἐμὲ φιλικούς μορφασμούς του ; Τὸν βλέπω εἰς τὴν τράπεζάν μου προσηῆ, τρυφερόν, νὰ φιλῇ τὰ τέκνα μου ! Ἐχω ἐγκαρδίους, θελκτικὰς ἐπιστολάς του. Καὶ ὑπὸ τὸ μειδιάμα τοῦτο τῆς ἀγαθότητος ἰδοὺ τί ἐκρύπτετο ! .. Θεέ μου ! πόσον παράδοξος εἶνε ὁ βίος καὶ πόσον ὠραία εἶνε ἡ ὠραία αὐτὴ λέξις τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης. ΕΙΡΩΝΕΙΑ ; »

K.

ΚΑΡΦΙΣ ΛΑΙΜΟΔΕΤΟΥ ΨΑΛΛΟΥΣΑ

Εὐφύης Παρισινὸς τεχνουργὸς κατεσκεύασε περιεργότατον κόσμημα, καρφίδα λαίμοδετου, παριστώσαν κεφαλὴν πτηνοῦ. Παρακαλεῖτε τινα νὰ παρατηρήσῃ τὴν καρφίδα τοῦ λαίμοδετου σας, ἀμέσως δὲ τὸ πτηνὸν ἀνοίγει τὸ ράμφος καὶ ἄρχεται ἐκφραστικώτατος κελαδῆματος. Ἡ καρφίς τοῦ λαίμοδετου σας ψάλλει, πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν τῶν παρευστώτων. Ἡ καρφίς εἶνε ἐμπεπηγμένη εἰς καθειμένον λαίμοδετον εἰς τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐκ μικροῦ σωλῆνος ἐφαρμοζόμενος ὑπὸ τὸν ὑπενδύτην. Ὁ σωλῆν οὗτος ἔχει μῆκος 60 ὑφεκατομέτρων, ἀπολήγει δ' εἰς ἐλαστικὴν σφαιραν, ἣν θέτομεν εἰς τὸ θυλάκιόν μας. Ὁ μηχανισμὸς τῆς καρφίδος εἶνε τοιοῦτος, ὥστε ὅταν πιέζη τις τὴν σφαιραν καὶ ὁ ἀήρ διὰ τοῦ σωλῆνος ἀνέρχεται πρὸς αὐτήν, παράγεται ἦχος, παρεμφερὴς πρὸς τὸν τοῦ κελαδῆματος πτηνοῦ. Ἡ ψάλλουσα καρφίς ἐνεργεῖ ἀπλούστατα διὰ τῆς πίεσεως τῆς χειρὸς, στοιχίζει δὲ 20 φράγκα μόνον. Ὅταν θέλῃ τις νὰ μεταχειρισθῇ αὐτήν ὡς ἀπλοῦν κόσμημα, ἀφαιρεῖ τὸν ἐλαστικὸν σωλῆνα. Ἀρκεῖ δὲ νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτόν ἐκ νέου, ἵνα ἀποδώσῃ εἰς τὴν καρφίδα τὴν περιέργον αὐτῆς ιδιότητα. Συνιστῶμεν τὸ πρωτότυπον κόσμημα εἰς τοὺς ἡμετέρους κομψευτάς.

Ἡ ζηλοτυπία εἶνε ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀμφιβολία εἶνε τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης θάνατος.